

PAZUDUŠĀ DĒLA JAUNĀS DRĒBES

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Moz. 4:1-8; 25:25-34; Lūk. 15:4-32; Jāņa 11:9, 10; Rom. 5:12-20

ATMIŅAS PANTS:

“Bet bija jāliksmojas un jāpriecājas, jo šis tavš brālis bija miris un atkal ir dzīvs, viņš bija pazudis un ir atkal atrasts.” Lūk. 15:32

V Somersets Moems sarakstījis īsu stāstiņu ar nosaukumu “Lietus”, kur stāstīts par misionāru Dienvidu jūrās, kurš gribējis “atgriezt” pie evaņģēlija netikli. Viņš atdeva sevi visu, savu sirdi un dvēseli, lai censtos iegūt viņu, lai gan reizēm viņa metodes likās bargas un nepiedodošas. Viņš uzstāja, lai viņa atgriežas Savienotajās Valstīs (no kurienes viņa bija aizbēgusi), lai izciestu cietumsodu, neskatoties uz viņas izmisīgajiem lūgumiem aiztaupīt viņai mokas, samaitātību un negodu, kas viņu sagaida cietumā. Taču misionārs uzstāja, ka cietuma laiks būs kā daļa no nožēlas procesa, kam viņai ir jāiet cauri, un tādā veidā viņa atgriezīsies pie Dieva.

Tomēr stāsts beidzās pavisam negaidīti. Misionārs izdarīja pašnāvību. Viņa kroplo liķi atrada izskalotu krastā. Kas bija noticis? Acīmredzot, pavadījis visu savu laiku kopā ar netikli, viņš bija kritis grēkā ar viņu un, nespēdams sev piedot, izdarīja pašnāvību.

Šiem stāsta varoņiem bija vajadzīgs tas, kas ir vajadzīgs mums visiem kā grēciniekiem – personīgs žēlastības un pārliecības piedzīvojums, ko Jēzus atklāja līdzībā par pazudušo dēlu.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles studijām 4. jūnijā.

TIE PAŠI VECĀKI, TAS PATS ĒDIENS

„Kādam cilvēkam bija divi dēli” – Lūk. 15:11. Šajā līdzībā divi viena tēva dēli aino divus dažādus raksturus. Vecākais dēls acimredzot parādīja lojalitāti, neatlaidību un strādīgumu. Savukārt jaunākais negribēja strādāt un negribēja nest savu atbildības daļu. Abiem bija vieni un tie paši gēni. Abi saņēma mīlestību un uzticību no viena un tā paša tēva. Likās, ka viens dēls ir uzticīgs, bet otrs parāda necieņu. Kas radīja šo atšķirību?

Kādus stāstus šī līdzība tev atgādina? 1. Moz. 4:1-8, 25:25-34 _____

Visu laiku redzam dīvainu fenomenu, vai ne tā? Divi (vai vairāki) vienu vecāku bērni, dzīvojuši vienā mājā, saņēmuši tās pašas pamācības, to pašu mīlestību, pat to pašu ēdienu, un tomēr viens kļūst ticīgs, uzticams un apņēmīgs kalpot Kungam, kamēr otrs nez kādu iemeslu dēļ iet pretējā virzienā. Lai cik grūti mums to ir saprast, tas parāda spēcīgo brīvās gribas realitāti. Kāds varbūt saskata kaut ko nozīmīgu faktā, ka tas, kurš sacēlās, bija jaunākais no abiem brāļiem, bet kas zina iemeslu, kāpēc viņš tā darīja?

Izlasī Lūk. 15:12. Ko mēs varam mācīties no veida, kā tēvs reaģēja uz dēla lūgumu? Ko tas mums stāsta par to, kā Dievs attiecas pret mums? _____

Nav rakstīts, kāds dialogs norisinājās starp tēvu un dēlu un vai tēvs mēģināja viņu pierunāt, lūdzot pārdomāt un nesteigties, apdomāt savu rīcību. Visticamāk, viņš tā darīja, bet beigās dēlam tika iedota viņa „mantas daļa”, un viņš aizgāja. Visā Bībelē mēs redzam vienu to pašu principu: Dievs ļauj cilvēkiem brīvi izdarīt savu izvēli, iet savu ceļu, dzīvot, kā viņi vēlas. Protams, kā mēs visi labi zinām, mūsu izvēlei ir savas sekas, kuras mēs ne vienmēr spējam iedomāties vai iepriekš paredzēt.

Kādas sekas vēlāk dzīvē bijušas tavai brīvajai izvēlei? Nav tik viegli pagriezt laiku atpakaļ, vai ne? _____

AIZLIDOJIS

Iedomājies tēvu, kurš skatās, kā viņa drosmīgais dēls sakravā savu mugurso-mu un ir gatavs atstāt mājas. Varbūt viņš jautā dēlam, uz kuriem viņš ies, kādi ir viņa nodarbinātības plāni, kādi ir viņa nākotnes sapņi. Kas zina, ko dēls atbildēja. Iespējams, ka viņa atbildes vismaz tēvam nebija pārliecinošas. Dēls pagaidām bija gatavs tikai uz labajiem laikiem.

Un kāpēc gan ne? Viņš bija jauns, drosmīgs, viņam bija nauda ko tērēt un pasaule ko redzēt. Dzīve ģimenes saimniecībā, iespējams, likās neinteresanta un garlaicīga salīdzinājumā ar visām iespējām, kuras piedāvāja pasaule.

Izlasi Lūk. 15:13-19. Kādu nožēlu mēs šeit redzam? Vai tā izskatās pēc patiesas nožēlas, kur viņam ir žēl tas, ko viņš bija darījis, vai arī viņš nožēloja tikai savas rīcības sekas? Kāds mājiens šajos pantos ir dots, kas palīdz mums atbildēt uz šo jautājumu? _____

Kas zina, kā šis stāsts turpinātos, ja izšķērdīgajam dēlam viss būtu aizgājis glu-di. Pieņemsim, ka viņš būtu atradis veidus, kā nodrošināt pastāvīgus ienākumus un sagaidītu savus labos laikus? Maz ticams, vismaz pēc tā, kas šeit redzams, ka viņš kādreiz atgrieztos pazemojies, vai ne? Kurš no mums reizēm nav piedzīvojis patiesu nožēlu, ne tik daudz par saviem grēkiem, bet par to sekām, īpaši, ja tiem ir pieķerti? Pat vispārliciecinātākais pagāns nožēlotu laulības pārkāpšanu, ja viņš būtu saķēris herpes vīrusu, gonoreju vai kādu citu seksuāli transmisīvu slimību. Tas, ka mēs izjūtam sāpes par savu nepareizo rīcību, nav nekas tāds, kas būtu raksturīgs tikai kristietim, vai ne tā?

Kā tad ir ar šo jauno cilvēku? Lai gan nav šaubu, ka attieksmes maiņa notika šausmīgo apstākļu dēļ, kuros viņš atradās, un citos apstākļos tas varbūt nekad nenotiktu, tomēr viņa sirds domas, kā tās atklātas šajos pantos, atklāj patiesu pazemību un izpratni par to, ka viņš ir grēkojis gan pret savu tēvu, gan pret Dievu. Runa, ko viņš bija sagatavojis savā sirdī, parāda viņa nožēlas patiesumu.

Dažreiz mums ir vajadzīgs piedzīvot savas rīcības sliktās sekas, lai ieraudzītu grēka realitāti, vai ne tā? Tas ir, patiesa nožēla ir tikai tā, ko izraisa mūsu rīcība, nevis tās radītās sekas. Kā ir ar tevi un tavu pašreizējo situāciju? Kāpēc neizvēlēties atteikties no grēka un aiztaupīt sev visas ciešanas un nožēlu, kas (cerams) sekos?

TU VARI ATGRIEZTIES MĀJĀS

20. gs. sākumā novelists Tomass Volfs sarakstīja literārās klasikas darbu „Tu nevari atgriezties mājās”. Tas bija par kādu cilvēku, kurš pamet savas necilās ģimenes saknes dienvidos un dodas uz Ņujorku, kļūst slavens rakstnieks un tad cenšas atgriezties pie ģimenes. Šī atgriešanās nebūt nav viegla, tāpēc arī tāds nosaukums.

Kurš līdzībā par izšķērdīgo dēlu mēro garo ceļu, lai atkal atgrieztos pie sava tēva? Salīdzini ar pazudušo avi un pazudušo grasi! (Lūk. 15:4-10) Kādu svarīgu atšķirību tu saskati? _____

Divās līdzībās pazudušie varbūt nemaz nezināja, ka viņi ir pazuduši (grasis jau nu noteikti), un nespēja atgriezties, pat ja viņi ļoti censtos. Toties izšķērdīgā dēla gadījumā viņš aizgāja no „patiesības”, un tikai pēc tam, kad viņš bija pabijis tumsā (skat. Jāņa 11:9, 10), viņš saprata, ka viņš ir pazudis. Visā pestīšanas vēsturē Dievam ir bijusi darīšana ar tādiem, kas apzināti novērsušies no gaismas un gājuši paši savu ceļu, lai gan gaismas bijis daudz. Šīs līdzības labā vēsts ir tā, ka pat šajā gadījumā – pat tad, kad Viņam pagriež muguru, lai gan zina par Viņa labestību un mīlestību, – Dievs vēl joprojām ir labprātīgs atjaunot viņu stāvokli savas derības attiecībās. Tieši tāpat kā jaunais cilvēks pats pēc savas brīvas gribas izvēlējās aiziet, tā viņam pašam pēc savas brīvās gribas bija jāizvēlas atgriezties. Tas pats ir jāizdara mums visiem.

Šajās līdzībās interesants ir arī konteksts, kurā tās tiek stāstītas. Izlasi Lūk. 15:1, 2. Ievēro, cik atšķirīgi bija cilvēki, kas klausījās Jēzus teiktajā. Kādai tai vajadzētu būt spēcīgai vēstij mums visiem, ka tā vietā, lai brīdinātu par gala laika apokaliptiskajiem notikumiem vai par spriedumu un tiesu, kas nāks pār nenozēlojošajiem, Jēzus stāsta līdzības, kas parāda Tēva patieso mīlestību un rūpes par visiem, kas ir pazuduši, neskatoties uz to, kāda situācija novedusi viņus šādā stāvoklī.

Vai tu pazīsti kādu, kas ir aizgājis prom no Dieva? Kādu cerību, ka viss vēl nav zaudēts, tu gūsti no šī stāsta? Cik svarīgi, lai mēs visi lūgtu par tiem, kas vēl joprojām nav apguvuši mācību, ko tik sāpīgā veidā nācās apgūt izšķērdīgajam dēlam? _____

VISLABĀKĀS DRĒBES

Kā mēs redzējam, dēlam pašam bija jāpieņem lēmums atgriezties. No tēva puses nebija nekādu spaidu. Dievs nevienu nespiež būt paklausīgam. Ja Viņš nespieda sātanu būt paklausīgam Debesīs, tāpat arī Ādamu un Ievu būt paklausīgiem Ēdenē, kāpēc gan lai to darītu tagad, kad nepaklausības sekām jau tik ilgi ir ļauts postīt cilvēci? (Rom. 5:12-20, 21)

Izlasi Lūk. 15:20-24. Kā tēvs reaģēja uz dēla atzišanos? Cik liela grēku nožēla, cik daudz darbu bija tagad vajadzīgs, kā bija jākompensē radītie zaudējumi, pirms tēvs viņu pieņēma? Skat. arī Jer. 31:17-20. _____

Dēls atzina savu vainu tēva priekšā, bet, lasot līdzību, rodas iespaids, ka tēvs to nemaz nedzird. Ievēro secību: tēvs skrien pretī dēlam, krīt tam ap kaklu un to skūpst. Atzišanās noteikti bija lieliska, un tā dēlam droši vien darīja vairāk laba nekā tēvam, bet tajā brīdī dēla darbi runāja skaļāk par viņa vārdiem.

Tēvs lika arī kalpiem atnest “vislabākās drēbes” un uzvilkt tās dēlam. Grieķu vārds, kas šeit tulkots kā ‘vislabākās’ (no vārda ‘portos’) bieži nozīmē ‘pirmais’ vai ‘galvenais’. Tēvs deva viņam labāko, kas viņam bija.

Padomā arī par kontekstu: kas zina, cik ilgi dēls dzīvoja nabadzībā. Iespējams, ka viņš, maigi izsakoties, mājās ieradās ne jau vispatīkamākajā izskatā. Galu galā viņš pirms tam tika barojis cūkas. Nav šaubu, ka kontrasts starp to apgērību, kāds viņam bija mugurā, kad tēvs viņu apskāva (ievēro, ka tēvs negaidīja, līdz dēls nomazgāsies, lai varētu mesties viņam ap kaklu), un drēbēm, kas viņam tika apvilktas pēc tam, nevarēja būt vēl spilgtāks.

Kopā ar visām citām detaļām tas parāda, ka izlīgšana starp tēvu un dēlu tajā brīdī bija pilnīga. Ja mēs “vislabākās drēbes” uzskatām par Kristus taisnības drēbēm, tad viss, kas bija vajadzīgs, tika nodrošināts tajā pašā brīdī. Izšķērdīgais bija nožēlojis, atzinies savos grēkos un atstājis savu ceļu. Tēvs nodrošināja pārejo. Kas tad tas ir, ja ne pestīšanas simbols?

Fascinējošs šeit ir arī tas, ka tēvs nesaka: „Es jau tev teicu, ka tā būs!” Pēc tā nebija nekādas vajadzības, vai ne tā? Grēks pļauj pats savu algu. Kā mēs varam iemācīties nemest cilvēkiem acīs viņu grēkus, kad viņi atgriežas atpakaļ pie Kunga pēc tam, kad bija no Viņa aizgājuši? _____

PAŠA TĒVA MĒTELIS

E. Vaīta „Kristus līdzībās” 203. un 204. lpp. pievieno šim stāstam interesantu detaļu, kas nav pieminēta Bībelē. Aprakstot, kā tēvs tuvojas dēlam, kad tas pazemīgi atgriežas mājās, viņa raksta: „Tēvs nenicina un neizsmej dēla nožēlojamo stāvokli un skrandas. Viņš noņem no saviem pleciem lielo, grezno mēteli un apliek to ap dēla izdilušo augumu, bet jauneklīs šņukst nožēlā: „Tēvs, es esmu grēkojis pret Debesīm un pret tevi, es neesmu vairs cienīgs, ka mani sauc par tavu dēlu.” Piespīdīs dēlu cieši pie sāniem, tēvs ved to mājās. Viņam vairs nav iespējas lūgt kalpa vietu. Viņš ir dēls, kuram jātiek pagodinātam ar visu labāko, ko mājas var sniegt, un kuru jāciena un jāapkalpo sulaiņiem un kalponēm.

Tad „tēvs pavēlēja saviem kalpiem: „Atnesiet ātri vislabākās drēbes un apģērbiet to, mauciet viņam pirkstā gredzenu un kurpes kājās: atnesiet baroto teļu un nokaujiet to, lai ēdam un liksmojamies, jo šis mans dēls bija miris un nu atkal ir dzīvs, viņš bija pazudis un ir atkal atrasts. Un viņi sāka liksmoties.””

Kā šis apraksts padziļina mūsu izpratni par šo visu šo stāstu un ko tas mums stāsta par Dieva raksturu? _____

Tēvs pēc iespējas ātrāk vēlas aplāt dēla grēku kaunu. Kāda vēsts tā ir mums, lai mācāmies aizmirst pagātnei un nekavēties pie savām vai citu kļūdām. Daži visļāunākie grēki tagad nav zināmi, bet kādu dienu būs (1. Kor. 4:5). Līdzīgi Pāvilam mums ir jāaizmirst pagātne un jāiet uz priekšu (Fil. 3:13, 14).

Izlasī Lūk. 15:24. Ko tēvs domāja, sakot, ka šis dēls bija miris, bet tagad ir dzīvs? Kā saprast šos skaļos vārdus? _____

Visbeidzot, pestīšanas jautājumos nav vidusceļa. Tad, kad viss beigsies un lielā cīņā būs galā, visi cilvēki būs vai nu mūžīgi dzīvi vai mūžīgi miruši. Cita variācija nav.

Šeit noteikti ir viela pārdomām, kad ikdienā izšķiramies pieņemt vai nu labus vai sliktus lēmumus, kā to darija izšķērdīgais dēls.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi E. Vaitas grāmatā „Kristus līdzības” nodaļu „Pazudis un atkal atrasts”, 198. – 211. lpp. un nodaļu „Lielais bezdibenis”, 260. lpp.; grāmatā „Laikmetu ilgās” nodaļu „Pēdējais ceļojums no Galilejas”, 495., 496. lpp.; grāmatā „Liecības draudzei”, 3. sēj., nodaļu „Līdzības par pazudušajiem”, 100. – 104. lpp.

„Ņem vērā, cik saudzīgi maiga un līdzcietīga ir Kunga rīcība ar saviem radījumiem. Viņš mil savu maldošo bērnu un sirsnīgi lūdz to atgriezties. Tēva rokas apkampj nožēlojošo dēlu, Tēva mētelis apsedz skrandainās drēbes, gredzenu kā augstu ģimenes piederības zīmi liek uz viņa pirksta. Un tomēr, cik daudz ir tādu, kas uz pazudušo dēlu noraugās ne tikai ar vienaldzību, bet arī nicināšanu. Līdzīgi farizejiem tie saka: „Es tev pateicos, Dievs, ka neesmu tāds, kā citi cilvēki.” (Lūk. 18:11) Bet kā, pēc jūsu domām, Dievs uzlūko tos šķietamos Kristus līdzstrādniekus, kas, kādai dvēselei cīnoties pret kārdinājumu straumi, stāv tai blakus ietiepīgi, stūrgalvīgi, savtīgi, kā vecākais brālis līdzībā?” E. Vaita „Evaņģēlija kalpi”, 140. lpp.

“Kristū ir sagādāts spēks un žēlastība, ko kalpojošie eņģeļi nes katrai ticīgai dvēselei. Nav tik grēcīgu cilvēku, kas nevarētu atrast spēku, skaidrību un taisnību Jēzū, kas par tiem nomira. Viņš gaida, lai tiem novilkto grēka apraiķos apģērbus un uzvilktu baltos taisnības tērpus. Viņš liek tiem dzīvot un nevis mirt.” E. Vaita “Ceļš pie Kristus”, 55., 56. lpp.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pārrunājiet, kā vienu vecāku bērni, kas nāk no vienām mājām, vienādas vides, var aiziet garīgā ziņā tik atšķirīgos virzienos. Kā lai mēs to saprotam?

2. Kā tu vari palīdzēt cilvēkam, kurš ir aizgājis pasaulē, prom no Kunga, šajā procesā izdarījis kaitējumu sev un citiem, bet vēlas aizmirst pagātni, tomēr to nespēj, jo, vienalga, uz kuru pusi viņš griežas, visur priekšā ir viņa pagātnes nepareizās izvēles sekas? Kādu cerību, kādus apsolījumus, kādu palīdzību tu vari šādam cilvēkam piedāvāt?

3. Viena lieta ir tad, ja cilvēks piedzīvo neveiksmi, kā tas bija ar pazudušo dēlu. Bet kā ir ar tiem, kas ir „atstājuši tēva mājas” un kuriem viss dzīvē nokārtoties visai labi? Būsim godīgi: ne jau visi, kas atstāj Kungu, beigās atrodas kūtī un baro cūkas. Kāds varbūt kļūst par cūku fermas īpašnieku! Kā šādiem cilvēkiem var palīdzēt saprast, ka, neskatoties uz viņu apstākļiem, viņi tomēr ir izdarījuši liktenīgu izvēli?